

Luleå Domkapitel

Yttrande

Domkapitlet har 2015-08-03 berett mig möjlighet att yttra mig över skrivelse från Maria Johansson Berg. Jag vill därvid anföra följande:

Anmälan från Maria Johansson Berg (i fortsättningen kallad anmälaren) innehåller flera opreciserade negativa påståenden om mitt arbete som präst. Två gånger sägs att jag "brister" varav den ena gången att jag gör det "på alla punkter". Något konkret exempel på denna brist lämnas dock inte i anmälningstexten varför det i praktiken blir omöjligt att bemöta eller svara på.

Istället innehåller anmälan flera märkliga påståenden och utsagor. Några exempel:

1. Det sägs att vi "bara" kan "föreställa oss" hur detta tar sig uttryck i "det icke uttalade".

Det framstår - minst sagt - som märkligt att Domkapitlet förväntas utreda det "icke uttalade" – som anmälan inte heller med ett ord försöker beskriva – och som vi endast "kan föreställa oss".

2. Det påstås vidare – också här utan minsta försök till konkretion – att jag ägnar mig åt "motarbete". Ett motarbete som dessutom "sanktioneras av arbetsgivarens högsta ledning".

Nu vet alla som har någon kunskap om arbetslivets villkor, att om en arbetstagare gör något som anses klandervärdt och detta "sanktioneras av arbetsgivarens högsta ledning" då ska faktiskt kritiken riktas mot ledningen, inte mot arbetstagaren. Man skulle här kunna ge många exempel från arbetslivet, bl. a om hur man resonerar kring arbetsplatsolyckor. Då söker man ansvaret uppifrån: har ledningen gett rätt förhållningsorder, utbildning och nödvändig utrustning? Har frågorna delegerats neråt i organisationen på ett korrekt sätt så att anvariga på olika nivåer kunnat ta ett korrekt ansvar? Sist hamnar ansvaret på den enskilde arbetstagaren på "golvet". Jag vågar nog påstå att detta är en princip som den fackliga grenen av den svenska arbetarrörelsen - vars politiska gren anmälaren i kyrkofullmäktige representerar – alltid med bestämdhet drivit.

Min arbetsgivare är Luleå Domkyrkoförsamling. Där är anmälaren själv ordförande i kyrkofullmäktige och därmed formellt församlingens högsta representant. Hela påståendet synes därför vara exempel på en mycket märklig form av självkritik som inte i något avseende träffar undertecknad. Att frågan därför skulle föras inför domkapitlet synes helt irrelevant.

3. Det sägs vidare att det "är inte möjligt" att genomföra "kyrkans externa samarbete" om "inte kyrkans ledning aktivt är enig". Med uttrycket "Kyrkans ledning" brukar nog i inomkyrkliga

sammanhang snarast avses ärkebiskopen/kyrkostyrelsen/kyrkomötet och då blir det även här tveksamt vad frågan har med Luleå Domkapitel att göra. Men om man – för att nu tillämpa Luthers ord om att tolka och tyda allt till det bästa” – tänker sig att det i anmälan brukade ordet ”kyrkan” syfta på den lokala kyrkliga organisationen, d.v.s. Luleå Domkyrkoförsamling; då blir det återigen angeläget påpeka att anmälaren i sin roll som kyrkofullmäktigeordförande representerar just denna ”ledning” och bör därför uppmanas att i sitt kyrkopolitiska arbete verka för denna ”ledning aktivt är enig”. Frågan kan alltså inte anses höra hemma på Domkapitlets bord. Och har inget med undertecknad att göra.

4. Vidare skriver anmälaren – helt riktigt! – att ”den som står i kyrkans vigningstjänst har ansvar för hur han eller hon bemöter människor och vid alla former av själavård är det viktigt att den som söker stöd står i centrum”. Här kan jag bara instämma. Men när anmälaren fortsätter ”Här brister Torbjörn” då måste jag bestämt ställa mig frågande inför det påståendet.

Vad jag vet har anmälaren aldrig suttit som vittne vid något enda själavårdsmöte som jag under min 36-åriga ämbetsperiod tagit emot. Hur anmälaren då kan veta att jag brister i att sätta de sökande i centrum framstår som märkligt.

Jag kan naturligtvis – pga. den prästerliga tystnadsplikten – inte säga ett ord om den själavård jag under åren eventuellt bedrivit. Men en sak är definitivt säker: anmälaren vet absolut ingenting om detta.

5. I sista stycket skriver anmälaren att det man uttrycker i ”sociala medier” ska man också kunna säga ”precis på samma sätt offentligt”. Att sociala medier och det offentliga på detta sätt ställs mot varandra känns märkligt. Särskilt i en skrivelse som påstås ha något med mig att göra. Det enda sociala medium jag är inblandad på (förutom korta kommentarer på vissa andra bloggar) är min egen blogg. Jag vet att den läses av människor i hela Sverige, i Finland, Norge, USA. Jag kan knappast uttrycka mig mer ”offentligt”. Att därför ställa ”sociala medier” i motsats till ”offentligt” framstår som märkligt.

Inför avslutningen av detta yttrande läser jag återigen anmälan rubrik:

Anmälan och begäran om utredning av Torbjörn Lindahls lämplighet att vara anställd som församlingspräst av Svenska kyrkan i Luleå stift.

Här inser jag då plötsligt att jag finner två utomordentliga märkligheter. En mer detaljerad exeges (texttolkning) blir nödvändig. Vi tar den i två steg.

1. Det begärs alltså en utredning av ”Torbjörn Lindahls lämplighet att vara anställd...”

Nu ligger frågor om enskilda prästers *anställning* som bekant inte på domkapitlets bord. Det är den enskilda arbetsgivarens sak. Endast inför en anställning kan domkapitlet vara inblandat genom att pröva de sökandes *behörighet*. Men när det gäller den förblivande lämpligheten i en pågående anställning så är det inte ett ärende för domkapitlet.

Domkapitlet har däremot att pröva huruvida representanter för vigningstjänsten utövar själva *ämbetet*. Men att detta ska göras begärs ju inte i anmälan.

2. Domkapitlet anmodas vidare att utreda undertecknads "lämplighet att vara anställd som församlingspräst av Svenska kyrkan i Luleå stift."

Jag vet inte säkert om det alls finns någon kyrklig arbetsgivare vid namn "Svenska kyrkan i Luleå stift." Men i så fall lär det väl vara de stiftsanställdas arbetsgivare. Jag har i vart fall inte någon anställning hos någon arbetsgivare med det namnet. Min arbetsgivare är Luleå Domkyrkoförsamling.

Det förfaller alltså slutligen som om anmälaren av domkapitlet önskar en utredning av något som

1. inte ligger inom Domkapitlets kompetensområde
2. inte existerar

Slutsatsen kan bara bli en: anmälan måste läggas till handlingarna utan avseende.

Luleå dag som ovan

Torbjörn Lindahl

Komminister, Luleå Domkyrkoförsamling